

VÁŽENÉ KOLEGYNĚ, VÁŽENÍ KOLEGOVÉ,

úvodní slovo v tomto čísle časopisu České urologie připadlo obyčejnému nemocničnímu lékaři, který nezastává žádné funkce ať už v rámci České urologické společnosti či jinde. To může znamenat, že vše věcné bylo pro tuto chvíli napsáno, nebo někoho zajímá, jak se žije nemocničním urologům.

A jak se tedy žije urologům v nemocnicích? Jsou tomu již 2 roky, co se řada nemocničních lékařů rozhodla vyjádřit své přesvědčení, že je třeba vrátit lékařské obci postavení, které je ve světě běžné. Bylo řečeno mnoho o tom, co vše by bylo třeba změnit. Nicméně to, co přivedlo tisíce lékařů do výpovědí, byl požadavek na narovnání odměny za výkon lékařského povolání. Nejdříve jsme slyšeli, že celkový příjem lékaře je výrazně nadprůměrný. O většině částek uváděných ve sdělovacích prostředcích si můžeme nechat jen zdát. Stačí se při tom podívat do platových tabulek, podle kterých jsou ti šťastnější stále odměňováni. Zde lze jednoduchým způsobem vyčíst, kolik peněz dostane lékař za základní pracovní dobu v nemocnici. Vše navíc je za další práci, ať už ve smyslu přesčasové práce či dalších aktivit ve smyslu řešení klinických studií, grantových projektů či nadúvazků. Přičemž práce lékaře odvedená v rámci základní pracovní doby jistě není jednoduchá a jistě by si zasloužila vyšší ocenění. Platové tabulky jsou z toho důvodu vhodným měřítkem a snaha ministerstva zdravotnictví o jejich zrušení byla jistě pochopitelná.

Nakonec jsme alespoň dosáhli uznání, že se za práci lékařům platí málo, ale je třeba šetřit a peníže zrovna nejsou. Není třeba nijak zvlášť připomínat, že i to, co bylo slíbeno, nebylo splněno, a to, co bylo získáno, sebrala úhradová vyhláška, která byla minulý rok pro nemocnice likvidační. Činí to až dojem, že byla napsána právě s tímto záměrem. Již samotný dohodnutý kompromis byl pro mnoho lékařů zklamáním a z výpovědí se někteří do nemocnic již nevrátili. K dalšímu personálnímu úbytku došlo postupně po nesplnění slibu ze strany státu. Někteří lékaři si zkrátili úvazek v nemocnicích a nechali se zaměstnat v ambulantní sféře, protože se jim to vyplatí. Nedůvěra v pozitivní změnu vedla k tomu, že řada absolventů začíná svou kariéru rovnou v zahraničí. To vše vede k personálnímu vyprázdnění nemocnic, přičemž dostupnost péče se v posledních letech k horšímu nijak nezměnila. Na ty, co zůstanou připadne více práce. Jak moc velká změna k lepšímu to tedy nakonec byla? Pozitivním faktem zůstává, že požadavek na nápravu byl jednou provždy jednoznačně vyřčen, to se již nezmění. Důležité je nezapomenout.

Zůstat idealistou v této době je práce na plný úvazek. Pocit křivdy nás svádí k tomu dělat jen to nezbytně nutné a nic navíc. Přesto tomu tak vždy není. Příklad je možné vidět v naší odborné společnosti. Fakt, že největší kapacity oboru jsou ochotny pracovat ve výboru ČUS, je úctyhodný. Existence a síla naší odborné společnosti neodmyslitelně souvisí s tím, kdo a jak je ochoten pro ni pracovat. Současné složení výboru dává největší předpoklad k tomu, aby se věci měnily k lepšímu. Dalším příkladem je časopis Česká urologie, který je v úvodních částech často zmiňován. Je třeba si uvědomit, že publikace v časopisu je zárukou vědecké práce, zárukou práce navíc. Získané body v Rejstříku informací o výsledcích (RIV) určují množství prostředků, které se na pracoviště vrátí k realizaci další vědecké činnosti. Čím prestižnější časopis, tím pro pracoviště i autora lépe. V tomto kontextu je pozitivní, že se Českou urologii daří udržet při životě a že Česká urologická společnost má stále svůj časopis. Je to opět možné díky přesvědčení a práci navíc ze strany šéfredaktora, redakční rady, recenzentů a zejména těch, kteří do České urologie přispívají. Zůstat idealistou je práce na plný úvazek. Zkusme si tento postoj udržet, ale nezapomínejme.

V očekávání věcí příštích ...